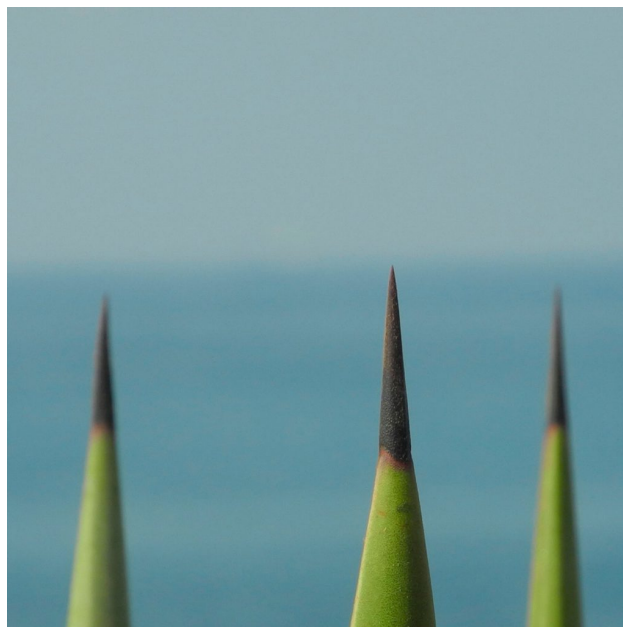

Esmolats fiblons de pitera,
els meus dits penetren la morta
línia de temps, la cicatriu
de la navalla bruta de silenci,
l'electrocardiograma pla
d'un somni infinit, l'invisible
vers d'uns ulls com dos peixos
que a la pell cometien blaus
de mar i cel sense horitzó.
Esperança als dits, em dic,
cap sargit d'agulla verda
per qui el cus només de nit.
Esmolats fiblons de pitera:
heus ací el vent i la bandera.
Verticals i verds ara s'enfilen,
treuen punta al present, rebenten
per fi, Neftis, l'atzur fugisser
dels teus globus de sal sense aire.
Fan, per tu, el tall més net.

L'important és que, els talls, els faça nets.

Enric SÒRIA

«Punxes de pitera», *La Renegà*, jp, 2018